

Božanski govor koji je Bhagavān Sri Sathya Sai Baba održao 11. listopada 2005. godine u Prasanthi Nilayamu

VIZIJA BOGA

Dragi studenti, svi ljudi na svijetu žele doživjeti viziju Boga. Oni zapravo čeznu za jedinstvenom prilikom da se stope s Njegovim božanskim sjajem. Ta intenzivna čežnja za tom velikom privilegijom nije novi fenomen. Ona postoji otkad su se ljudska bića pojavila na svijetu. U skladu s tom težnjom, neki mudraci i vidioci težili su za vizijom Boga i krajnjim stapanjem s Njim. I tako se pjevanje o Božjoj veličanstvenosti prenosilo s generacije na generaciju u zemlji Bhārati.

Od sāmoga početka Nārada je neprestano pjevao o slavi Božjeg imena. No kakva korist ako se samo priziva Božje ime zbog vlastita zadovoljstva? On je zato zastupao deveterostruki put odanosti:

Slušanje o Božjem imenu – *śravana*, pjevanje religioznih pjesama – *kīrtana*, kontemplacija o Višṇuu – *viśṇusmāraṇa*, služenje Njegovih stopala – *pādasevana*, obožavanje – *vandana*, obredno bogoštovlje – *arcana*, njegovanje odnosa gospodar-sluga – *dāsya*, prijateljstvo s Bogom – *sneha* i potpuna predanost volji Božjoj – *ātmanivedana*.

Jednog se dana Nārada molio Gospodu Nārāyaṇi: "Gospode, mi samo prizivamo Božje ime, ali bit Božjeg imena je u Tebi. Samo kad nas Ti blagosloviš da možemo sudjelovati u toj božanskoj srži, naš će život biti svet." Neki su ljudi krivo shvatili molitvu mudraca Nārade pa su počeli sumnjati u djelotvornost prizivanja Božjeg imena – *nāmasmaraṇa* kao o načinu da se stigne do lotosnih Stopala Božjih. Mišljenja su se razlikovala. Dokazi i protudokazi, za i protiv toga da se slijedi određeni put, nastavili su se. Takva različita mišljenja javljala su se još od najstarijih vremena. Neki su se duhovni tražitelji počeli prepirati s Nāradam govoreći: "Gospodine, mi ne možemo vidjeti Boga!" A Nārada bi odgovarao: "Koliko je vaša čežnja, proporcionalna će biti i milost Božja." Svaki pojedini čovjek na ovom svijetu slijedi svoj odabrani put. Ali *paramātmān* je jedan za sve!"

U *dvāparayugi* velika poklonica Kṛṣṇina Rādhā stalno je težila za njegovim daršanom i neprestanom blizinom. Ona je imala sestru imenom Prabhā. No Prabhā je bila protiv takve silne čežnje za Kṛṣṇom. Jednog je dana Rādhā otišla u Brindavan, prizivajući Božju slavu Gospoda Kṛṣṇe. Njezina sestra Prabhā i njezin suprug također su je pratili jer ona nije mogla trpjeti odvojenost od svoga supruga, upravo kao što ni Rādhā nije mogla podnositi odvojenost od Kṛṣṇe. Međutim, Rādhā se nastavila moliti Kṛṣṇi da promijeni um njezine sestre, kako bi se u njoj mogla javiti odanost Kṛṣṇi. No on joj je savjetovao da bude strpljiva, rekavši: "Zašto se brineš? Doći će vrijeme kad će mi i ona biti silno odana i kad će čeznuti za mnom."

Kṛṣṇa je koristio različite igre da izazove transformaciju u srcima raznih ljudi. Zbog te je svrhe pokazivao mnogobrojne *līle*. Budući da je Rādhā težila za promjenom u srcu svoje sestre, Kṛṣṇa joj je rekao: "Ti si željela da promijenim um tvoje sestre kako bi mi i ona postala odana. Pusti je da bude svjedokinjom mojih božanskih igara pa će se u njoj postupno razviti vjera u moju božanskost. Kad jednom shvati prirodu moje božanskosti, ona će i sâma postati utjelovljenje božanskosti i pridržavat će se poslovice 'Onaj tko upozna Boga, i sâm postaje Bog - *brahmāvid brahmaiva bhāvat*.'

Neki me ljudi štiju s odanošću, drugi neprestano razmišljaju o meni s mržnjom – *dveṣa*. No ja sam indiferentan i prema prigovoru – *duṣana* - i prema pohvali – *bhūṣana*. Ja sam iznad svega toga, sve primam jednako. Prabhā je još neko vrijeme imala neprijateljski stav prema Kṛṣṇi. No tijekom vremena u njezinu se ponašanju ipak pojavila vidljiva promjena. Jednog je dana pratila Rādhu do

mjesta na kojem je Kṛṣṇa lijepo provodio vrijeme s gopikama, pjevajući i plešući. Od tada je i Prabhā osjećala blaženstvo dok je bila u Kṛṣṇinoj prisutnosti.

Obje sestre su počele svakodnevno uživati u tom božanskom iskustvu. Tako je Kṛṣṇa unio promjenu u srce Rādhine sestre svojim boūanskim igrama. Bog je neokaljan i čist. On ispravlja pogreške u pokloniku i uzima ga u svoje stado. On se ni od koga ne distancira. Gospod Kṛṣṇa uzimao je ljudski lik kao dio svoje božanske igre – *lilā manuša vigrāha*. I Rādhā i Prabhā čvrsto su odlučile da se uopāe neāe micati od Kṛṣṇe. Zapravo, Kṛṣṇa je jednom prilikom dao kratki uvid u svoju božanskost Rādhī i objasnio joj: "Rādhā, ljudska se bića zapliću u zabludu – *māyā*. Varaju se kad misle da je Bog u ljudskom liku ljudsko biće kao i oni. Prema nekome ne možete osjećati ljubav ako ne osjećate vezanost za njega. To je također istina u slučaju Boga u ljudskom liku. Zato najprije morate gajiti vezanost za određeni Božji lik, kako biste voljeli Boga. Da bi ljudi mogli gajiti vezanost za Božji lik po svom izboru, Bog uzima nekoliko likova. No Bog je bez ljage i ostaje utjelovljenje čistoće."

Nitko ne može shvatiti božanske *līle* Gospoda Kṛṣṇe. On se katkad manifestirao u svojoj punoj božanskoj veličanstvenosti, a katkad se ponašao kao obično ljudsko biće. U neko drugo vrijeme vladao se kao obična neznalica. Ipak, Kṛṣṇa je bio Kṛṣṇa, to jest bio je Bog u ljudskom liku. No čak ni pastiri – *gopāla* – ni pastirice – *gopikā* – koji su se stalno kretali u društvu svoga voljenoga Gospoda Gopāle i bili svjedoci mnogih njegovih božanskih igara, nisu mogli potpuno razumjeti njegovu božansku prirodu. Pitanje koje je stalno zbunjivalo umove ljudi bilo je - zašto bi Kṛṣṇa bio sklon takvim božanskim igrama! Samo zato da u umovima svojih poklonika razvije silnu vezanost za svoj lik i tako izazove odanost u njima. On nije imao nikakvih želja osim te jedne. Stalno Rādhino društvo potaklo je silnu odanost prema Bogu u njezinoj sestri. I napokon, kakvo je društvo, takva je transformacija. Raci mi u kakvom si društvu pa ću ti reći kakav si. Prema tome, Rādhā i Prabhā postale su na kraju jedno. Zapravo, pravo ime Rādhine sestre bilo je Candrika.¹ Tako ju je zvala majka. Svi su je drugi zvali Prabhā.

Vrlo je teško izazvati transformaciju u ljudskom srcu. Samo Bog može obaviti tu zadaću. Neki ljudi dolaze k meni i mole me: "Svami, molim Te da promijeniš um moga sina. U njemu se zbog nekih razloga razvila mržnja prema njegovim roditeljima. Mi ne znamo te razloge. Inače, on je dobar mladić. Nikad nije u lošem društvu. Molim Te Svami, promijeni njegov um kako bi se dobro ponašao prema svojim roditeljima." No um je ipak um! Katkad neki ljudi ne mogu biti spašeni. Zato u takvim slučajevima kažem da to ne mogu učiniti. Kaže se da je um osnova cijeloga pojavnog svijeta – *manomūlam idam jagat*.

*Kurgavo, čvorugavo stablo drveta
može postati ravno poput motke.
Bezoblična gromada stijene može se oblikovati
i pretvoriti u lik božanskoga kipa.
Ali, postoj li itko tko može kolebljiv ljudski um
učiniti staloženim?*

Samo kad čovjek razvije vjeru u Boga, On će ga doći spasiti. Bog nije ograničen ni na jedan lik. On je moć, a ta moć je bezgranična. Takva bezgranična moć može obaviti bilo kakvu tešku zadaću. Bog može uzeti bezbrojne likove, ali božanska moć je samo jedna i uvijek ista. Ista ta božanska moć – *ātmātattva* koja boravi u ovom tijelu kao stanovnik, prisutna je jednako tako i u svakom ljudskom biću.

Na primjer, vi možete električnu struju nazvati DC ili AC, ali osnovna priroda struje je ista. Slično tomu, s obzirom na zasluge pojedinog čovjeka, Bog intervenira kako bi izazvao transformaciju u njemu. Dok to radi, Bog će se vladati po nekim normama koje sâm odredi. Transformaciju ljudskog uma ne može izazvati ni jedno ljudsko biće, niti to mogu učiniti ikakve mantre. To je moguće samo onda, ako Bog tako hoće. Bog može izvršiti bilo što, sve što želi. On može biti prisutan bilo gdje i svuda, slijedeći objavu da je Bog samo jedan jedini – *ekam eva advitīyam brahma*. Bog se ne

¹ candrika – dosl. mjesečina

mijenja. Kad bi se On promijenio, cijeli bi se univerzum promijenio. Velika je pogreška pomisliti da se Bog promijenio. Bog je istina, vječna i neokaljana. Nitko ne može promijeniti takvo vrhovno Sebstvo – *paramātmān*. Nije lako razumjeti Boga.

Utjelovljenja ljubavi, ljubav nijednoga ljudskog bića nije ravna Božjoj ljubavi. Božja se ljubav ne mijenja. On može uzeti bezbroj likova, ali Njegova ljubav prema ljudskim bićima ostaje nepromijenjena. Bog nema svojstava, On je čist, vječan, neokaljan, On je konačno pribježište, On je prosvjetljen, slobodan od svega, utjelovljenje svetosti. Možete ga zvati raznim imenima – Venkatešvara, Rāma, Kṛṣṇa ili Sai Baba. Samo se imena razlikuju, ali Bog je jedan. Zato se Bog objašnjava uzrečicom: Bog je jedan jedini – *ekam eva advītyam brahma*. Neki ljudi mogu pomisliti da je Bog uzeo ljudski lik kao Rāma ili Kṛṣṇa i zato sada nema Boga. Ono što se doista dogodilo u ovom primjeru jest da se Bog nije promijenio. On ostaje nepromijenjen bez obzira na lik koji uzima. Radi se samo o promjeni u vašoj percepciji Boga. Božja volja je postojana.

Utjelovljenja ljubavi, negujte čistu ljubav jer čistoća je jedinstvo, a jedinstvo je Bog. Neka se vaša individualna ljubav transformira u čistu ljubav za Boga . Katkad ljudi posumnjaju je li se promijenila Božja ljubav prema njima. Nikada! Božja ljubav nikad neće trpjeti promjene!

Na primjer – ako imate jednu cjepanicu, iz nje možete učiniti bilo kakav komad namještaja – stolac ili klupu. Ali osnovni materijal, to jest drvo, ostaje isti. Slično tomu, Božja ljubav ostaje uvijek nepromijenjena. Bog može obaviti bilo kakvu zadaću. Katkad može nekim ljudima dati daršan, dok drugi možda neće doživjeti to dobročinstvo. Mnogo ovisi o njihovom mentalnom stavu. Negujte postojanu vjeru i jednousmjerenu odanost prema Bogu. Neki jogini i oni koji su se svega odrekli, težili su za daršanom Boga, ali malo ih je moglo osvojiti milost nepokolebljive vjere i jednousmjerene odanosti prema Bogu.

Prije mnogo vremena kad sam jednom posjetio Rishikesh, dao sam daršan Svamiju Purushothamanandi koji je živio u Vasiṣṭhinoj pećini što se nalazila na putu za Badrinath u Himalaji. On je tamo obavljao pokoru, živeći sâm. Obično je imao samo malu uljanu svjetiljku. Pećina je bila malo udaljena od glavne ceste. Kupovao bi mlijeko i pripremao ga s čajem. To mu je bila jedina hrana. Ostatak vremena bio je stalno uronjen u pokoru. Dani su prolazili. Nakon nekog vremena, on više nije imao dovoljno snage da dođe do ceste na kojoj je mogao nabaviti mlijeko i vratiti se u pećinu. Stoga je svoje izlete do ceste prorijedio, to jest odlazio je na cestu samo jednom tjedno po mlijeko.

Jednom je prilikom saznao da Bhagavān Baba boravi u ašramu Sivanande gdje će provesti nekoliko dana. On je čeznuo za Svamijevim daršanom. Zato je poslao pismo po glasniku u kojem je molio: "Svami, molim te da dođeš u moju pećinu da Te vidim!" Znao sam za njegovu silnu odanost. Kad sam vidio njegovo pismo, odmah sam odjurio k njemu u pećinu Vasiṣṭhe. No ulaz u pećinu bio je zatvoren. Purushothamananda nije imao energije da ustane i otvori ulaz.

Za vrijeme toga izleta, pratio me Kasturi. On je tada bio još prilično snažan. I Kasturi i ja pokušali smo otvoriti ulaz u pećinu. Napokon smo u tome uspjeli. Purushothamananda je bio osobito sretan kad nas je obojicu vidio. Želio je provesti nekoliko trenutaka sâm sa Svamijem. Zato je savjetovao Kasturiu da uđe u unutrašnjost pećine i razgleda je. Novinarski znatiželjan, Kasturi ga je poslušao. Purushothamananda je uperio svoj pogled u mene i izgubio se u blaženstvu. Nakon nekoliko trenutaka došao je k sebi. Rekao sam mu da ću posjetiti njegovu pećinu još jednom. To sam učinio već sljedećeg dana i ponovno proveo s njim neko vrijeme. Kad sam se vratio u ašram Sivanande, on je bio malo razočaran što sam posjetio pećinu Purushothamanande dva puta, a nisam pronašao dovoljno vremena da ga provedem u njegovu ašramu.

Kad sam drugi put posjetio Vasiṣṭhinu spilju, uzeo sam od Kasturija komadić papira i napisao datum svoga sljedećeg posjeta Purushothamanandi. Toga određenog dana Purushothamananda je sišao do svete rijeke Gange da se okupa, željno očekujući da me vidi. Duboko uronjen u kontemplaciju o mom liku, nakon kratkog vremena doživio je viziju Boga. Nekoliko trenutaka kasnije, napustio je svoj smrtni omotač u tom dubokom stanju sjedinjenosti s božanskom Sviješću - *samādhi*.

Prenijeli su mi tu vijest dok sam bio u Delhiu. Obavijestili su me da se Purushothamananda stopio sa Svamijem. Ja sam potvrdio vijest rekavši: "Da, da."

Čudno, njegov rođendan i dan kad je postigao *samādhi* bili su isti. Kad su kasnije otvorili Vasišthinu pećinu, ona je sva bila ispunjena *vibhūtijem*. Tijelo Purushothamanande su učenici Sivanande prepustili vodama rijeke Gange.

Od tada se proširila slava Purushothamanande. Njegovi su učenici poslije posjetili Prasanthi Nilayam da me vide. Ostali su u ašramu punih deset dana. Dao sam im dobar smještaj i sve ostale pogodnosti. Oni su izvanredno uživali gledajući, dodirujući i razgovarajući sa Svamijem i na kraju su otišli, noseći sa sobom Svamijevu ljubav i blagoslove. Purushothamananda je bio plemenita duša Bio je doista *puruśottama* - najbolji među ljudima. To je priča o njemu.

Svi su bili sretni kad su u novinama pročitali vijest da je Bhagavān Sri Sathya Sai Baba dva puta posjetio njegovu pećinu. Vaša sreća je i moja sreća. Vasišthinina pećina je još uvijek onakva kakva je bila kad je u njoj živio Purushothamananda. Savršeno je čista i sveta, prožeta božanskom atmosferom. Njegovi su mi učenici rekli. "Svami, sva atmosfera u ašramu prožeta je božanskim vibracijama. Osjećamo kao da je Purushothamananda s nama!" Odgovorio sam im: "Lijepo, nastavite i dalje osjećati njegovu prisutnost i uživajte u blaženstvu." Za vrijeme moga zadnjeg posjeta Delhiju organizirao sam na njegov rođendan pjevanje *bhajana* pred njegovom slikom.

Tako neki mudraci i vidioci pokazuju silnu ljubav i odanost prema meni i čeznu za mojim božanskim daršanom.

Izvornik: <http://www.sathyasai.org/discour/2005/d051011.html>